

אך כשאני בעל בית עלי לדאוג לעתיד המשק - שהוא גם עתידכם -
 במשך כל השנים לא שלמו ריוח אלא 80% בעד תקופה של 11 שנה.
 נחתי כבר הוסטה בצורה של בונוס, להוסיף על השכר לא אוכל.
 ברצונכם - סדרו שביחה.
 הייתי מוכרח לעזוב את השיחה לפני הגמרה, ונדברתי
 להפגש עם פ. שנית, מחר בבוקר.

כ"א טבת
 31 דצמבר
 יום ה'

בערב ירדתי לים-המלח, בחדר האוכל אספה כללית.
 יעקבסון (יו"ר) קובל על חוסר ארגון בעיר, המפקדה אינה
 מקשיבה לקול החנוכה, הצבור הורגל לפסיביות. המנהלים
 שקועים בפוליטיקא גבוהה ואינם מטפלים בענייני יום יום של
 הפועלים. גם עניינים פוליטיים קטנים (כגון עיריח ירושלם)
 מוזנחים.

מישר (פוע"צ) - התסחרות נקטת דרך לא להרגיז
 בעלי-הבתים, עושים רק חשבון העם. אין קו פוליטי מעמדי.
 ארגון הפועלים הולך אחורנית. הפועל מסתגר לדרוש מבעה"ב -
 כי אין סגן עליו. לא מארגנים פועלים ערבים. בכלל אין
 החסת עושה כלום בשביל הפועלים.
 בורד (גם הוא פוע"צ) - מרירות רבה בצבור. השכר

ירוד. בחיפה ירדו הפועלים למדרגת ערבים. ההסח' היא
חלוצית גרידא ולא מעמדית.

בדברי עמדי על קצת בקורה של הצבור. מצד אחד
חלונות הכידוח - מאידך גיסא אמן עור. במשך כל השנים
לא נודמן לי לשמוע מפי חבר שאלה פשוט: מה עושה הוה"פ
של ההסח' ? לפני שבועות אחדים החלוננו לפרסם קומוניקטים
שבועיים - וחנה אין חד. פרסמנו בירורים על ענינים חיוניים
של הצבור - כגון על קרן חוסר קבועה, ואף חבר אחד לא נחעורר
להביע דעה בשאלה זו. הצבור מחאונן על חוסר דמוקרטיה -
ובפועל הוא מפחד מקבלת אחריות. ספרתי על פגישת מזכירות הוה"פ
עם ועד פועלי נשר, כשדנו על סרוב ההנהלה לחת "הוספה", שאלו
אוחנו החברים מה לעשות. ענינו - עליכם להחליט. דרשו דעתנו.
סרבנו. בקשו עצה. אמרנו: אחם מכירים יותר מאחנו תנאי
המקום ויכולת המשק, אינכם ילדים, תחליטו. הודיעו שיפנו
למרכז המפלגה לשאל את עמדתו...

מהסקירות השבועיות רואים החברים שהוה"פ אינו
עוסק ב"גדולות" - אלא דווקא ב"קטנות" - עניני יום יום של
צבור, ואשר לזכות המפלגה של פוע"צ ההולכים אנו אחורנית
או קדימה. בשאלה זו מטפלים לפעמים גם חברים שאין להם פניות
מפלגאיות ומדברים בגעגועים על "הימים הטובים". אנחנו רחוקים
עדיין - בכל המובנים - ממטרתנו. מצב הפועל קשה - ויהיה קשה
כל זמן שמפעלנו לא יבוצע והמשטר לא ישונה, ומחוך הרגשת הקושי
של השעה הנוכחית יש נמיה לאידיאליזציה של העבר. אולם הקובדת

היא שגם במצבנו הקשה עכשיו יש התקדמות על כל השטח.

כיצד אנו מעריכים ? כשאנו אומרים המצב רק עומד

לפנינו האידאל הרצוי והוא משמש לנו קנה מדה. זהו קנה-מדה

סובייקטיבי. נחוץ וכות דוחף בפעולתנו לקראת העתיד, אבל

נחוץ לנו קנה-מדה אובייקטיבי, וזהו בהשוואה עם העבר או עם

ארצות אחרות. אין אנו יכולים להשתוות כמובן לאנגליה וגרמניה

עם משקן המפותח והענקי. נקח את הארצות השכנות ששם פועלים

לא חברי מפלגת פועלי א"י - אלא שליחי הדרך המהפכנית שמפלגת

פישר שואבת הימנה את תורתה - הפעולה נעשית שם על סהר

המעמדות העקבית - ואיפות הן האגודות המקצועיות הכבירות

(הן בסוריה ומצרים יש ישוב פי כמה גדול כאשר בארץ) ומתו

שכר העבודה של הפועל בארצות אלו, וחנאי עבודתו וחוקי חגנה ?

זוהי גם חשובה על השאלה מדוע אין אנו מארגנים את הפועל הערבי.

בסוריה ומצרים אין ציונות ואין שאלה לאומית מסובכת, ומוכני

הקווינטרן נאמנים על סולידריות עם הערבים - והנם הנדרש מאתנו -

להשוות כהרף עין את הפועל הערבי לפועל היהודי - לא נעשה עדיין

על-ידי חרטומי המהפכה העולמית שאמצעיהם הכספיים עולים, כוודאי,

על אלה שלנו. גם מפלגתו של פישר אינה יכולה להתחרות בתמוני תרית

הערבים.

ואשר להשוואה עם העבר שלנו: בכשרון החדידה לעבודה

ובגדול יכלת העבודה של צבורנו - גורם עיקרי בכשרון מלחמת

המעמדות של הפועל - (מה שקוראים בא"י בשם כיבוש העבודה),

בהיקף הארגון ויציבותו, בקביעות העבודה, בתנאי העבודה, בכמות

הפועלים והסתעפות ענפי עבודתם - בכל אלה יש התקדמות מחמדת וכיבושי חשובים. המרחק מהרצוי עצום - ביחוד בכמותנו. והכמות זהו אולי החנאי העיקרי לנצחוננו. אבל למרות החנאים האובייקטיביים הנוראים-גרועים מהחנאים המפריעים לסוכני הקומינסרן להקים חנועה פועלים בסוריה ומצרים - כבשו רבבות צעירים ענפי עבודה חדשים, רכשו יכולת עבודה שאינה נשללת מהיכלת של טובי הפועלים באירופה - והעבודה בחקלאות, במחצבת עתלית, בנהרים וים-המלח תוכיח - הקימו ארגון שגדל משנה לשנה, הבטיח מינימום של חנאי עבודה אנושיים - אפילו בחקלאות. לא 5 גרוש כאשר ב צרים, ולא 8-10 גרוש כאשר בפלשתינא אלא מינימום של 20 גרוש בחקלאות, זהו כבוש עצום, שרק מחוסר כל הכרה מעמדית יולול בו.

רוב הפועלים אינם עסוקים כמו בשנים הקודמות בעבודות קראיות וזמניות - אלא עובדים עבודה קבע במקום עבודה קבוע. ביחוד בח"א וחיפה. הארגון גדל בכמות ואיכות. כ-80% מכל מעמד הפועלים הם מאורגנים - דבר שאין למצוא לא רק בארצות השכנות אלא גם באירופה, וגם מספרנו חולך וגדל - לא באותה המידה, לגמרי לא, כמו שאנו רוצים, וזהו אולי האסון הכי גדול של חנועחנו, אבל על חוסר-דרך לא ידבר מי שמצפון-פועלים לו. בלי דרך לא היינו עושים את אשר עשינו בארץ. ואם לסכם בקצור התבדל שבין דרכנו ודרך מפלגתו של פישר: דרכנו נחנה לאחר חצי יובל שנה - 40 אלף פועלים בארץ, משקי עובדים בחקלאות, 8,000 פועלי המושבות, חדירה לכל ענפי העבודה בארץ, יצירת ההסת' הגוף הכי גדול בישוב הארצישראלי ואולי בחנועה הפועלים

היחודית, עשרות אלפים חלוצים בכל ארצות הגולה, חנוכה
עולמית למען א"י העובדה, קשרים פוליטיים עולמיים, ראשית
חוקי עבודה חדשים בארץ - והדרך של מפלגת פישר - שכול,
עקרות, - ומפלגת פוע"צ בארץ.
